

Arrest

nr. 297 166 van 17 november 2023
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat B. D'HAENE
Warandestraat 66
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 oktober 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 28 december 2022 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar dochter met de Nederlandse nationaliteit.

Op 28 juni 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 juli 2023. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.12.2022 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornamen: I. (...) H. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 28.12.2022 gezinshereniging aan in functie van haar dochter M. (...) P. (...) (RR (...)), Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn vanuit het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

- internationaal reispaspoort Suriname (Rxxx) op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.07.2020 met visumsticker en diverse uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat ze Suriname verliet op 18.10.2022 en Schengen inreisde via Nederland op 17.10.2022

- kadastraal attest dd. 17.03.2023 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen geregistreerd stonden op naam van betrokkene: echter, gezien dit attest betrekking heeft op de situatie in maart 2023, zijnde na de aankomst van betrokkene in België, is dit attest niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging en kan het niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van het aangehaalde onvermogen van betrokkene

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde (C. (...) M. (...)) voor de période 2018 - September 2022; geldstortingen vanwege deze derde aan derden voor de période 2018 - September 2022; bijbehorende verklaring op eer dd. 21.03.2023 waarin de referentiepersoon stelt dat zij en haar zus C. (...) M. (...) instonden voor het betaling van de huur van betrokkene via rechtstreekse stortingen aan de verhuurders: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er bijkomend geen objectieve, verifieerbare documenten werden voorgelegd om de inhoud van deze verklaring te staven, kan deze niet mee in overweging genomen worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: loonfiches (xxx) voor de periode januari - maart 2023; rekeninguittreksels KBC waaruit stortingen gezinsbijslag blijken voor de periode december 2022 - februari 2023

- attest dd. 28.03.2023 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar meerderjarige zoon (broer van de referentiepersoon) als de referentiepersoon en haar gezin op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Stabroek

- ongepersonaliseerd document 'betalingshistoriek dossier 500381780'

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat ze effectief onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar vertrek. Immers, niet alleen heeft het voorgelegde kadastraal attest betrekking op de situatie na haar vertrek uit Suriname, ook werden er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene niet kon beschikken over persoonlijke bestaansmiddelen. Integendeel, gezien uit haar visumaanvraag dd. 22.09.2022, ingediend bij de Nederlandse overheden, blijkt dat betrokkene aantoonde dat ze gepensioneerd is, kan er dan ook

redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat ze voorheen economisch actief was en op basis van deze tewerkstelling een pensioen ontving/ontvangt. Betrokkene heeft echter nagelaten hierover enige informatie te verschaffen in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Er werden weliswaar geldstortingen voorgelegd, doch er werd niet afdoende aangetoond dat deze dienen kunnen aanvaard worden als, al dan niet onrechtstreekse, steun aan betrokkene. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene wel degelijk in staat was te voorzien in haar basislevensonderhoud.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond/bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.12.2022 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Gezien de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie in het verleden (en tot op heden) niet werd aangetoond, voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Ter adstruering van haar middel zet ze het volgende uiteen:

"a. m.b.t. het ten laste zijn in het land van herkomst

1 .- Verzoekster benadrukt dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat niet wordt aangetoond dat zij in het verleden in haar land van herkomst (Suriname) ten laste was van haar dochter P. (...) M. (...) (de referentiepersoon)

2 .- Nochtans wordt in de bestreden beslissing erkend dat:

- een zeer recent attest voorligt van het MI-GLIS waarin vermeld wordt verzoekster geen onroerend goed bezit (en overigens ook nooit bezit heeft)*
- er bewijzen van geldstortingen worden voorgelegd en bijkomend geattesteerd werd dat de huur van verzoekster in Suriname betaald werd door haar dochters. Die geldstortingen zijn onbetwistbaar aan de verhuurders gedaan.*

3.- Verzoekster toont afdoende aan dat ze geen onroerend goed heeft (gehad) in Suriname en de huur door haar dochters werd betaald. Een beter bewijs dat ze onvermogen is, kan toch moeilijk geleverd worden. Dat verzoekster vroeger een zeer bescheiden inkomen had en sinds ze op pensioen is van een zeer bescheiden pensioen geniet, betekent uiteraard niet dat ze niet ten laste kan zijn van haar dochter(s). De betalingen van de huur die gedaan werden door haar dochters waren strikt noodzakelijk om haar in te staat te stellen haar financiële engagementen na te komen.

4.- De DVZ kan verzoekster moeilijk verwijten dat ze geen informatie heeft verschaft over haar beperkt inkomen in Suriname, terwijl de DVZ tijdens de aanvraag al op de hoogte was van dat inkomen. Het kan onmogelijk betwist worden door de DVZ dat ze die informatie zelf bekomen heeft via de uitwisseling van gegevens tussen de Schengenlanden. Indien ze daarover meer informatie wilde van verzoekster, had ze bijkomende gegevens aan verzoekster moeten vragen. Maar zelfs dan nog is het niet relevant, omdat het inkomen uit arbeid en nadien op basis van een pensioenuitkering niet voldoende was voor verzoekster om allé kosten te dekken in Suriname. Daarbij mag ook niet uit het oog verloren worden dat haar zoon S. (...) (°23.02. 2002) het syndroom van down, zwaar hulpbehoevend is en volledig afhankelijk is van verzoekster.

5.- Verzoekster was in het land van het herkomst (Suriname) onvermogen, had geen onroerend goed en was financieel afhankelijk van geldstortingen van haar dochters (waaronder de referentiepersoon) om onder meer de huur te betalen.

b. m.b.t. het ten laste zijn in België

1 - Verzoekster heeft geen inkomen in België. Ze kan en mag in België niet werken en heeft dat ook nooit gedaan. Ze geniet ook niet van een vervangingsinkomen en krijgt ook geen financiële of materiële steun van de overheid. Wat bevestigd wordt in het attest van het O.C.M.W. van Stabroek. Daarmee staat vast dat verzoekster, die bij haar dochter (de referentiepersoon) woont, volledig afhankelijk is van de dagdagelijkse steun van haar dochter om te kunnen leven: eten en drinken, wonen, kopen van kledij en andere levensnoodzakelijke dingen, ...

2.- De bestreden beslissing schendt art. 40 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet. Zowel m.b.t. het critérium ten laste geweest zijn in Suriname als het actueel ten laste zijn in België."

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Ter adstruering van haar middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"1. Volgens het vermelde artikel hebben de ten laste komende familieleden het recht op gezinshereniging wanneer ze materieel gesteund worden door de EU-onderdaan. In casu kan niet ontkend worden dat verzoekster al geruime tijd materieel (financieel) gesteund wordt door haar dochter P. (...) M. (...).

2. Het enige criterium volgens de vermelde Richtlijn is een echte en structurele afhankelijkheid. Dat wordt ook zo vermeld in de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad. Op blz. 6 van die Mededeling wordt zonder omwegen bepaald:

"In de Richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid...

Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn. "

3. - Met dat artikel 3 van de vermelde richtlijn is overduidelijk geen rekening gehouden en de interpretatie van het ten laste zijn wordt in de bestreden beslissing niet alleen veel te strikt toegepast, maar bovendien en vooral in strijd met de Richtlijn toegepast. De Richtlijn en specifiek art. 3 van de vermelde Richtlijn is geschonden."

3.3 De middelen worden samen behandeld.

De bestreden beslissing strekt ertoe aan verzoekster het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging te weigeren overeenkomstig artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangezien de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon in het land van herkomst tot op heden niet is aangetoond. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Uit voormeld artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoekster ten laste dient te zijn van de referentiepersoon. In deze kan verwezen worden naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (cf. HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet zelf in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het “ten laste zijn” inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat ze zelf niet in staat was in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkervijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

Verzoekster voert aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de interpretatie van het begrip ‘ten laste zijn’. Volgens haar wordt deze vereiste te strikt en niet in overeenstemming met artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn toegepast. In eerste instantie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen de omzetting vormt in nationaal recht van artikel 2, eerste lid, 2 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn vindt *in casu* geen toepassing daar verzoekster niet kan worden gezien als een ‘ander’ familielid dat niet onder artikel 2, 2 van de Burgerschapsrichtlijn valt.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoekster geen aanspraak maakt op een verblijfsrecht met toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet omdat het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon niet is aangetoond. Meer bepaald oordeelt verweerder dat de voorgelegde stukken niet bewijzen dat er reeds in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon. Zoals hierboven reeds is aangehaald, is deze vereiste volledig in overeenstemming met de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat het ‘ten laste zijn’ weldegelijk inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder deze voorwaarde te strikt zou hebben geïnterpreteerd, noch waar zij stelt dat artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn zou zijn geschonden.

Verzoekster volhardt verder dat ze wel afdoende heeft aangetoond dat ze in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Ze verwijst hiervoor naar het kadastraal attest en de geldstortingen om haar huur in Suriname te kunnen betalen. Ze meent dat ze voldoende heeft aangetoond dat ze geen onroerend goed had in Suriname en dat haar huur door haar dochters werd betaald.

In de bestreden beslissing wordt aangaande het kadastraal attest gemotiveerd dat dit attest dateert van maart 2023 terwijl verzoekster Suriname heeft verlaten in oktober 2022. Verweerder besluit aldus terecht dat dit attest geen betrekking heeft op de situatie van voor de komst naar België en bijgevolg irrelevant is in het kader van het 'ten laste' zijn. Deze motivering komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Immers blijkt uit dit attest niet dat verzoekster voor haar komst naar België geen onroerende goederen heeft gehad in Suriname.

Wat betreft het gegeven dat de referentiepersoon de huur van verzoekster in Suriname zou hebben betaald, motiveert verweerder dat er geldstortingen worden voorgelegd van de referentiepersoon aan een derde C. M., die de zus van de referentiepersoon en dus ook de dochter van verzoekster zou zijn. Daarnaast ligt er een verklaring op eer van de referentiepersoon voor, waarin zij stelt dat zij en haar zus steeds de huur van hun moeder hebben betaald via rechtstreekse stortingen aan de verhuurder. Verweerder motiveert dat er verder geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten werden voorgelegd om de inhoud van de verklaring op eer te staven. Gelet op het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer, kan deze niet in overweging worden genomen. Verweerder besluit aldus dat niet concreet wordt aangetoond dat de referentiepersoon effectief de huur van verzoekster betaalde. Verzoekster brengt geen enkel element bij die deze motivering kan weerleggen.

Waar verzoekster betoogt dat zij weldegelijk heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in Suriname, kan de Raad enkel opmerken dat het feit dat ze een andere mening is toegedaan dan verweerder, geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing. In wezen geeft verzoekster hiermee louter een eigen versie van of verklaring voor de feiten weer, zodat ze in wezen haar beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verder stelt verzoekster dat verweerder reeds op de hoogte is van het feit dat zij in Suriname een pensioen ontving. Verzoekster ziet dan ook niet in waarom ze daarover bijkomende gegevens zou moeten verschaffen. Ze besluit dat dit pensioen bovendien niet voldoende was om in haar eigen levensonderhoud te voorzien waardoor zij weldegelijk aangewezen was op de steun van de referentiepersoon.

Verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat verzoekster reeds eerder de Unie binnenkwam met een toeristenvisum. In het kader van haar visumaanvraag heeft verzoekster bewezen een pensioen te ontvangen. Dit neemt echter niet weg dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient ertoe gehouden is om alle nuttige elementen die toelaten de verblijfsaanvraag correct te beoordelen, aan verweerder voor te leggen. In weerswil van hetgeen verzoekster voorhoudt, rust er op verweerder geenszins de verplichting om bij het ontbreken van bepaalde stukken op eigen initiatief contact op te nemen teneinde bijkomende gegevens te bekomen. Verder kan het verweerder niet worden verweten het pensioen van verzoekster in ogenschouw te nemen bij het behandelen van de voorliggende verblijfsaanvraag. Verzoekster kan niet ernstig betwisten dat dit weldegelijk een relevant element is, gelet op de voorwaarde van het 'ten laste zijn' in het land van herkomst. Waar verzoekster betoogt dat zij met haar pensioen niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien, laat ze na de nodige stukken hieromtrent bij te brengen.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder met miskennis van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet heeft besloten dat aan haar geen verblijfsrecht kan worden toegekend.

De middelen zijn bijgevolg ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN